

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΟ ΛΟΥΚΝΑΟΥ

ΟΤΑΝ ο θαθύπλουτος Ίνδος Σανταβάσι ξαναγύρισε στο Λουκνάου, ύστερ' από ένα μεγάλο ταξίδι αναφυχής στην Άγγλία, φιλοξένησε στην πολυτελή έπαυλή του μερικούς εύρωπαιούς που τους είχε γνωρίσει στο πλοίο. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και μία έκπληκτική καλλονή, ή μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ, μία σαγηνευτική Αμερικανίδα που πήγαινε με τον πατέρα της να έπισκεφθή την Ίαπωνία. Πριν όμως, ήθελε να γνωρίση τις μυστηριώδεις Ίνδιες κ' είχε δεχτή ολόχαρη την πρόσκληση να περάση λίγες ημέρες στην πολυτελή βίλλα του Σανταβάσι.

Η γοητευτική Αμερικανίδα είχε ένα πλήθος από θαυμαστά. Μά δεν έκανε τρέλλες. Έδειχνε σ' όλους μία ασύγκριτη ευγένεια, ανταπέδιδε τα φιλοφρονήματά τους και με μία έξυπνάδα που αφώπλιζε, σταματούσε ένα φλέρτ εκεί που έπρεπε. Έκείνοι ωστόσο που ήσαν πιο τρελλά έρωτευμένοι μαζί της απ' όλους ήσαν ο Ρομπέρ Καρρέλ και ο Τζώρτζ "Αλσον, δυο εύθυμοι νέοι που είχαν πάει στις Ίνδιες για να κληρονομήσουν τον έτοιμοθάνατο θείο τους, έναν πολυεκατομμυριούχο έμπορο τσαγιού.

Ένα θράδυ ή ζέστη ήταν πιο άνυπόφορη από κάθε άλλη φορά κι' όλοι οι ξένοι του Ίνδου Σανταβάσι είχαν άπυσυρθηστά δωμάτιά τους, ύστερ' από τα μεσάνυχτα για να κοιμηθούν. Έξω ήταν ένα μαγευτικό σεληνόφως κι' όλα τα παράθυρα ήσαν άνοιχτά προς τον κήπο με τις μεθυστικές του ευωδιές. Έτσι, μέσα στη βαθειά σιωπή, που βασίλευε παντού, δεν είδε κανείς μία μαύρη σκιά που γλύστρησε άθόρυβα και μπήκε από το παράθυρο μέσα στο δωμάτιο του Τζώρτζ "Αλσον. Αυτός ο μυστηριώδης έπισκέπτης προχώρησε άθόρυβα πάλι μέσα στο δωμάτιο που φωτιζόταν από την ανταύγεια του φεγγαριού, πλησίασε στο κρεβάτι που κοιμόταν ο Τζώρτζ "Αλσον κι' άπλωσε το χέρι του για να πάρη το πορτοφόλι του, που είχε μέσα περισσότερες από πεντακόσιες στερλίνες, όταν άξαφνα άκουσε κάποιο θόρυβο κοντά στο παράθυρο. Η σκιά τότε τραβήχτηκε άπότομα και κρύφτηκε πίσω από τις κουρτίνες. Την ίδια στιγμή, ένα χέρι που άσπριζε στο φώς του φεγγαριού, ακούμπησε πάνω στο παράθυρο ένα μικρό στρογγυλό πανέρι.

Έπειτα, με μία δειλή και τρεμουλιαστή κίνηση, ανασήκωσε το σκέπασμά του κι' άφησε να βγή από μέσα ένα φείδι. Ο μυστηριώδης λωποδύτης, που ήσαν κρυμμένος πίσω απ' τις κουρτίνες, ανατρίχιασε. Το φείδι ήταν μία τρομερή «νάγια» που φέρνει άμέσως ένα κεραυνοβόλο θάνατο με τη φαρμακερή δαγκωματιά της. Το άσπυρο χέρι τότε άποτραβήχτηκε γρήγορα μά ο μυστηριώδης λωποδύτης πρόφτασε ωστόσο να δη ένα παράξενο δαχτυλίδι που έστόλιζε το μεσαίο του δάχτυλο. Μαζύ όμως με το χέρι αυτό, χάθηκε και το μικρό πανέρι.

Το φείδι, για μία στιγμή, στήθηκε όρθιο, σαν να ήθελε να προσανατολισθή. Έπειτα, μ' ένα σιγανό σφύριγμα λύσσας, γλύστρησε κάτω και προχώρησε προς το κρεβάτι του Τζώρτζ "Αλσον.

Η «νάγια» σέ λίγο είχε πλησιάσει κιόλας το θύμα της που κοιμόταν άμέριμνο, όταν πότομα ή σκιά βγήκε από τις κουρτίνες. Στο φώς του φεγγαριού τότε φάνηκε πως ήταν μία γυναίκα μ' ένα μαύρο μεταξωτό μαγιώ, όπως εκείνα που φορούν οι «ποντικοί» των ξενοδοχείων.

Η λωποδύτρια λοιπόν με μία άποφασιστική κίνηση, άρπαξε μία καρέκλα και χωρίς να δισταση, χτύπησε μ' αυτή με δύναμη το τρομερό φείδι και του έλυωσε το κεφάλι.

Ο κρότος εκείνος έύνησε άπότομα τον Τζώρτζ "Αλσον.

—Τί τρέχει; Μά τί τρέχει; Ψιθύρισε κατάπληκτος.

Τα μάτια του όμως ήταν ακόμα θαμπωμένα από τον ύπνο κι' έτσι δεν πρόσεξε την λωποδύτρια που γλύστρησε και χάθηκε απ' το παράθυρο.

Έπειτα, ωστόσο, όταν άναψε το φώς, είδε με τρόμο στη μέση της κάμαράς του μία αναποδογυρισμένη καρέκλα και δίπλα της το σκοτωμένο φείδι. Κατάλαβε λοιπόν πως κάποιο παράξενο δράμα είχε έκτυλιχθή την ώρα που κοιμόταν, λίγο πιο πέρα από το κρεβάτι του, μά παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατώρθωσε να βρη κανένα διαφωτιστικό ίχνος.

* * *

Την άλλη μέρα δεν άνεφερε τίποτε στον οικοδεσπότη. "Ηξερε πως το έπεισόδιο αυτό θα τον λυπούσε και θ' αναστάτωνε και τους άλλους Εύρωπαιούς. Θα εύρισκε λοιπόν μόνος του τη λύση του μυστηρίου. Μά ήταν τάχα εύκολο; Στο τέλος, ο Τζώρτζ "Αλσον παραδέχθηκε πως δεν υπήρχε κανένα μυστήριο σ' αυτό το περιστατικό. Κάποιοι ίθαγενής ύπηρέτης θα είχε δη από το άνοιχτό παράθυρο το φείδι και το είχε σκοτώσει. Ύστερα, έπειδή θα φοβήθηκε που είχε ξυπνήσει τον Εύρωπαίο, είχε γίνει άφαντος, χωρίς να δώση καμιά εξήγηση.

Το μεσημέρι στο τραπέζι, όλοι οι ξένοι ού θαθυπλούου Ίνδου ήσαν όπως πάντα εύθυμοι και συζητούσαν για τις ιερές χορευτήριες που είχαν δει στο ναό του Σίβα, όταν άξαφνα ή θελκτική μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ γύρισε κ' είπε του Ρομπέρ Καρρέλ:

—Τί ώμορφο που είνε αυτό το δαχτυλίδι που φοράτε! Και τί πρωτότυπο! Δεν το ξεχνάει κανείς, όταν το δη μία φορά...

Ο Ρομπέρ Καρρέλ κύτταζε βαθειά στα μάτια την ώμορφη Αμερικανίδα κι' ανατρίχιασε. Έπειτα, χλώμιασε και ταραγμένος, έσκυψε το κεφάλι του, προσπαθώντας να χαμογελάση, για να κρύψη τον τρόμο του.

—Ρομπέρ, του είπε τότε ή μίς "Ιρβινγκ, με συνοδεύεται λιγάκι στον κήπο. Θέλω να περπατήσω...

Έκείνος σηκώθηκε πρόθυμα και βγήκε μαζί της από την τραπεζαρία. Όταν βρέθηκαν μόνι στον κήπο, ή Βιρτζίνια του είπε άπότομα με σιγανή φωνή:

— Ρομπέρ! είσατε ένας έγκληματίας.

Ο Καρρέλ την κύτταζε κατάπληκτος.

—Ναι, ξέρω τί λέω, συνέχισε ή παράξενη Αμερικανίδα. Θέλετε να δολοφονήσετε τον έξάδελφό σας, τον Τζώρτζ "Αλσον για να κληρονομήσετε μονάχα έσεις τον πολυεκατομμυριούχο θείο σας. Μά ή πρώτη άπόπειρα δεν πέτυχε! Νά είσατε θέβαιος πως θ' άποτύχουν κι' όλες ή άλλες, γιατί θα είδοποιήσω σήμερα κιόλας τον έξάδελφό σας για τον κίνδυνο που τον άπειλεί!

Ο Ρομπέρ Καρρέλ ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Μά τρελλαθήκατε λοιπόν, μίς "Ιρβινγκ; Απορώ! Τί είνε αυτά που λέτε;

—Η μόνη άλήθεια! Του άπάντησε εκείνη σοβαρά, άδυσώπητα. Άπόψε ήμουν στο παράθυρο του δωματίου του "Αλσον κ' είδα ότι το χέρι που έφερε το πανεράκι με το φείδι, φορούσε το δαχτυλίδι σας, στο μεσαίο δάκτυλο! Με καταλαβαίνετε, δεν είνε έτσι;

Ο Ρομπέρ Καρρέλ έγινε πράσινος από τη λύσσα του.

—Α! Είσατε ή τρυφερή φίλη του! Φώναξε. Θα το πω σ' όλο τον κόσμο για να μάθη πια είνε ή σεμνότερη μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ!

Η ώμορφη Αμερικανίδα τον κύτταζε με περιφρόνηση.

—Είμαι μία λωποδύτρια! Του ψιθύρισε, χαμογελώντας κατόπιν ειρωνικά. Αυτός που περνάει για πατέρα μου, είνε ο συνένοχός μου. Δουλεύουμε μαζί..... (Η συνέχεια εις την 46 σελ.).

Έφερε το κεφάλι της στον ώμο του, μεθυσμένη από εύδαιμονία

ΠΩΣ ΚΡΕΜΑΣΑ ΤΟΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗ ΑΡΜΣΤΡΟΝΓΚ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 42)

σε λοιπόν τις τελευταίες του ώρες παίζοντας σκάκι με τόν δεσμοφύλακα, πού από μιά παράξενη σύμπτωση ήταν παιδικός φίλος του. "Όταν μπήκα στο κελλί του, ο Θόμπσον με υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο:

— Καλημέρα, μίστερ "Ελλισ! μου φώναξε. Είσαστε έτοιμος; Καί μ' ανάλαφρο θήμα, σφυρίζοντας σιγανά ένα παληό τραγουδάκι, προχώρησε προς την άγχόνη!...

Στό Γκλότσεστερ όμως ή κατάσταση ήταν κάπως πένθιμη. "Ο άξιοπρεπής "Αρμστρονγκ είχε καταντήσει τό φάντασμα του έαυτού του. "Όταν μου τόν έδειξαν στην αυλή τής φυλακής, περπατούσε με μικρά νευρικά θήματα, διαβάζοντας κάποιο βιβλίο. "Αν καί είχε ύψος 1 μ. 67, τό θάρος του είχε κατεβή στα 57 κιλά. "Επειώ ή λοιπόν ήταν έλαφρός, έπρεπε νά μεταχειρισθώ γι' αυτόν ένα μακρύ σκονί. Κι' αλήθεια, τό μάκρος του σκονιού, με τό όποιο τόν κρέμασα ήταν 2 μ. 63!...

Πολλές φορές, τήν τελευταία του νύχτα ο δηλητηριαστής ξύπνησε άπότομα και ρώτησε τόν δεσμοφύλακά του:

— Τί ώρα είναι ;

"Επειτα, πηδούσε κάτω από τό κρεβάτι του, θημάτιζε νευρικά και κάθε τόσο ψιθύριζε:

— Τί μαρτύριο ! Δέν περνάει ή ώρα, όταν περιμένη κανείς τόν θάνατο!...

"Επειτα, έπεφτε πάλι στο κρεβάτι του, στενάζοντας.

"Όταν ξημέρωσε, ο μελλοθάνατος κατέθηκε νά περπατήσει λιγάκι στην αυλή. Σ' αυτό τό μεταξύ είχα κι' άλλας έτοιμάσει τήν άγχόνη.

Στις 7 καί 50' ο σερίφης Τζέιμς, με φώναξε και μου είπε:

— Μίστερ "Ελλισ, ήρθε ή ώρα!... "Εγώ όμως δέν θα παραπώ στην έκτέλεσι... Δέν άντέχω... Ξέρω τόν "Αρμστρονγκ από τά παιδικά μου χρόνια... Δέν μπορώ, όχι, δέν μπορώ... "Εμπρός, μίστερ "Ελλισ, πηγαίνετε μόνος σας...

Στις 7 καί 55', όλα ήσαν έτοιμα. "Ο μελλοθάνατος μιλούσε με τόν δεσμοφύλακα, όταν μπήκα στο κελλί του, για νά του δέσω τά χέρια. "Ο "Αρμστρονγκ χωρίς καμμιά αντίρρηση, μ' άφησε νά τόν δέσω. "Επειτα, τόν παρέδωσα στους βοηθούς μου κι' έτρεξα νά τόν περιμένω επάνω στην άγχόνη. Μά, επειδή άργούσε νάρθη, άνησύχησα. Κατέβηκα λοιπόν και πήγα νά δω τί είχε συμβή. "Ο "Αρμστρονγκ στεκόταν στον διάδρομο και μιλούσε άπαθέστατα με τούς δεσμοφύλακας. "Όταν με είδε, θιάσθηκε νά προχωρήσει:

— "Ερχομαι!... "Ερχομαι!... μου φώναξε.

"Ηταν κατάχλωμος, μά σήκωνε ψηλά τό κεφάλι, με υπερηφάνεια, σαν ένας στρατιώτης σέ μι' επιθεώρησι.

Τή στιγμή πού τράβηξα τό σκονί, για νά τόν κρεμάσω, κάτω από τήν άσπρη κουκούλα πού του σκέπαζε τό πρόσωπο, άκουσε νά θγαίνει μι' θραχνή φωνή:

— "Επί τέλους! Θά σε συναντήσω τώρα, Καίτη...

Σέ ποιά μιλούσε αυτός ο παράξενος δηλητηριαστής ; "Απλούστατα, στην γυναίκα του, τήν Καίτη "Αρμστρονγκ!...

ΤΖΩΝ ΕΛΛΙΣ Δήμιος του Λονδίνου

ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 35)

δέν μπορώ δυστυχώς νά ξεχάσω αυτούς τούς τρεις ανθρώπους πού πέθαναν έξ αίτίας του έρωτός των για μένα...»

Κ' ή Γκρέτα Γκάρμπο ανέλυθη σέ δάκρυα. Είχε κυριευθή από μι' επικίνδυνη ύστερική κρίσι. Τήν άφησα λοιπόν στις περιποιήσεις τών γιατρών της και έφυγα από τήν βίλλα της. Είχα κατορθώσει νά κάνω μι' δημοσιογραφική έπιτυχία. Μά δέν θα ξεχάσω ποτέ τά δάκρυα τής Γκρέτας Γκάρμπο. Για μι' άκόμα φορά ο «άστéρας τών άστéρων» μου είχε παρουσιασθή άγνωριστος!

JEANNE ROUDOT

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 25)

Μόλις όμως έφθασε κεί πέρα, πρόσεξε μι' σύγχυσι πού τήν έκανε νά τρομάξει. Ρώτησε άμέσως τόν διευθυντή, για νά μάθω τί συνέβαινε κι' εκείνος τής άπάντησε ότι ένας από τούς φυλακισμένους, ο κ. ντέ Μπουσιέ, για νά μη έξοριστή πάλι στην Καγιέν, είχε κρέμασθή στο κελλί του...

Τό ίδιο θράδυ, ο διευθυντής τής άστυνομίας μπήκε στο γραφείο του ύπουργού τών "Εσωτερικών, με μι' παράξενη λάμψη, χαράς στο βλέμμα και του άνεκοίνωσε τήν ξαφνική αυτοκτονια του Μπουσιέ.

"Ο κ. ντέ Περισινύ ξαφνιάσθηκε, χλώμιασε πάλι και κύτταξε βαθεία στα μάτια τόν Μπουατέλ. "Εκείνος τότε χαμογέλασε αινιγματικά κι' έσκυψε τό κεφάλι...

— "Εσύ; τόν ρώτησε ο ύπουργός. "Εσύ τόν έπνιξε...;

— "Ναί, άπάντησε σιγανά, πολύ σιγανά ο Μπουατέλ. "Επρεπε νά σκεπασθή τό σκάνδαλο.

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

ΠΟΙΩΝ "Η ΠΟΙΑ ΗΘΕ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΗΤΕ;

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 34)

ένα σιδηροδρομικό ύπαλληλο και τόν ρώτησε:

— "Αγαπάτε τόν κινηματογράφο ;

— "Αρκετά.

— Και τις καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου τις αγαπάτε ;

"Ο σιδηροδρομικός χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— "Οχι και πολύ.

— Δέν έχετε καμμιά προτίμησι ;

— "Ναι, θέβαια. Μου άρέσει ή Μαρσέλ Σαντάλ.

— Σας άρέσει τόσο, ώστε νά θέλατε νά γίνη γυναίκα σας ;

— "Αγνοώ ποιές ικανότητες έχει ως νοικοκυρά... Καί εγώ θέλω πρό πάντων νά είναι ή γυναίκα μου καλή νοικοκυρά.

Η ΞΑΦΝΙΣΙΣ ΜΙΑΣ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 39)

τις του Σατανά!...

— Διόλου, φιλε μου! μου άπάντησε. "Ακουσε με ποιους συλλογισμούς θρήκα τή λύσι αυτού του αινίγματος. Δυό γεγονότα μου έκαναν άμέσως έντύπωση. Τό πρώτο είναι τό έξής: ή νέα πριν από τόν γάμο της ήταν εύθυμη κι' έκανε σχέδια για τό μέλλον. Καί νά τώρα τό δεύτερο: ή ξαφνική ταραχή της στην εκκλησία. Τί είχε συμβή λοιπόν; Γιατί είχε αλλάξει; Μήπως είχε δει κανένα; "Αν ναί, τό πρόσωπο αυτό θα είχε έρθει από τήν "Αμερική, από τήν πατρίδα της, γιατί έδώ πέρα δέν ήξερε κανένα άλλον εκτός από τόν άρραβωνιαστικό της. Ποιός ήταν αυτός ο άγνωστος; "Ενας "Αμερικανός, έραστής ή σύζυγος. Αυτή ή ύπόθεση έβγαине αληθινή από τά λόγια της νύφης, στην καμαριέρα της. «Θά έκμεταλλευθώ μι' ξένη φλέβα χρυσού». Στή γλώσσα τών χρυσοθηρών αυτό σημαίνει ότι θα παρατήσω τή δική μου φλέβα και θα πάρω μι' άλλη... Θ' αλλάξω δηλαδή τύχη. "Από τή στιγμή αυτή, τό αίνιγμα για μένα είχε λυθή. "Η λαίδη Σαιντ-Σάίμον είχε φύγει μ' ένα πολύ αγαπητό της πρόσωπο.

— Και πώς τήν θρήκατε; άπόρησα.

— Χάρης στο σημείωμα πού είχε ανακαλύψει ο Λεστράντ στο νυφικό φόρεμα. Αυτό τό σημείωμα τό είχε δώσει ο άγνωστος στη νύφη μαζί με τήν άνθοδέσμη, στην εκκλησία. "Από αυτό λοιπόν είχα τ' αρχικά του, κι' από τό πίσω μέρος του σημειώματος ένα κομμάτι του λογαριασμού του ξενοδοχείου του. "Η τιμές ήταν πανάκριβες κι' αυτό έδειχνε καθαρά πώς καθόταν σ' ένα από τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Λονδίνου. "Εκανα λοιπ' ν' μι' έρευνα και χάρις στα αρχικά του, δέν άργησα ν' ανακαλύψω στο «Ρούλ» τόν Φράνσις "Ηθερτ Μούλτων και τή λαίδη Σαιντ-Σάίμον, τή γυναίκα του... Τή συνέχεια τώρα τήν ξέρεις.

Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο έτριψε τά χέρια του εύχαριστημένος. Είχε λύσει με τόν πιό άπλό τρόπο ένα σκοτεινό γρίφο πού φαινόταν σ' όλους άνεξήγητος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΟ ΛΟΥΚΝΑΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

Είχα μπει στο δωμάτιο του Τζώρτζ "Αλσον για νά τόν κλέψω, πριν άποπειραθίτε νά τόν δολοφονήσετε... "Εγώ λοιπόν έσκότωνα τό φείδι, γιατί θέλησα νά τόν σώσω, γιατί μου είνε συμπαθητικός, γιατί αγαπώ τρελλά τόν εξάδελφό σας και δέν θα πήγαινα νά τόν κλέψω, αν δέν με ύποχρέωνε ο συνένοχός μου... Καί τώρα πού μάθατε τήν αλήθεια, έλπίζω πώς θα φύγετε σήμερα κιόλας από τις "Ινδίες, γιατί σε λίγο θα τ' άποκαλύψω όλα στον Τζώρτζ "Αλσον!...

"Ο Ρομπέρ Καρρέλ τής έρριξε μι' ματιά γεμάτη μίσος και γύρισε στο δωμάτιό του για νά έτοιμάσει τις βαλίτσες του.

Τό θράδυ, στο τραπέζι, ο Τζώρτζ "Αλσον, όταν ο "Ινδός οίκοδεσπότης έξήγησε στους καλεσμένους του ότι ο Ρομπέρ Καρρέλ είχε φύγει ξαφνικά για τό Τόκιο, ο Τζώρτζ "Αλσον σηκώθηκε έπίσημα κι' άνήγγειλε τούς άρραβώνες του με τή μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ !...

"Η ώμορφη "Αμερικανίδα, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει από τήν κατάπληξι της. "Ο Τζώρτζ "Αλσον τότε τήν παρέσυρε στο πλαινό δωμάτιο κι' εκεί τής έξήγησε:

— "Ο Ρομπέρ Καρρέλ μου άφησε ένα γράμμα κι' από αυτό έμαθα, επί τέλους, τί είχε συμβή χθές τήν νύχτα μέσα στο δωμάτιό μου. "Ο εξάδελφός μου ήθελε νά με δολοφονήσει για νά κληρονομήσει αυτός μόνο τόν πολυεκατομμυριούχο θείο μας... Τώρα όμως έφυγε για πάντα, με τήν ύπόσχεσι ότι δέν θα ξαναπαρουσιασθή ποτέ μπροστά μου. Μά μου απέκάλυψε έπίσης και τό μυστικό σας... Βιρτζίνια, σας εύχαριστώ πού μου σώσατε τή ζωή... Ξεχάστε τό παρελθόν. Θέλετε νά γίνεται γυναίκα μου; "Εκανα καλά πού άνήγγειλα τούς άρραβώνες μας χωρίς νά σας ρωτήσω;...

— "Ω, Τζώρτζ, σε λατρεύω!... ψιθύρισε ή ώμορφη "Αμερικανίδα κι' έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του μεθυσμένη από εύδαιμονία...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ